

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. T.**, zastoupen Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou, se sídlem Šumavská 35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012, č. j. OAM-58/ZA-ZA14-LE05-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2012, č. j. 22 Az 10/2012 - 33,

**takto:**

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Žalobce svou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2012, č. j. 22 Az 10/2012 - 33, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012, č. j. OAM-58/ZA-ZA14-LE05-2012. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů neuděluje.

[2] Ve své žalobě žalobce namítal jednak porušení svých procesních práv v průběhu řízení před žalovaným a jednak nedostatečnost podkladů opatřených žalovaným pro rozhodnutí, a z toho plynoucí nesprávnost samotného rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Konkrétně žalobce vytýkal žalovanému, že mu nebylo umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí, včetně protokolů o pohovorech či jiných úkonech vedených s žalobcem, respektive s celým správním spisem, přičemž tento se po většinu času nacházel v Praze, naopak v Zastávce u Brna byl vždy jen krátce, a proto byl žalobci nedostupný. Dále žalobce upozorňoval zejména na zcela nedostačující zprávy o situaci v zemi jeho původu, které si žalovaný opatřil. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně zabýval důvody, pro které se žalobce v zemi původu cítí být

pronásledován, nedostatečně zkoumal situaci v zemi původu i možnost hrozby reálného nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalobce poukázal na obecně nízkou míru vymahatelnosti práva v Kosovu i na to, že se obává pronásledování ze strany albánských nacionalistů v souvislosti se svým držením srbského cestovního pasu a se svou konverzí od islámu ke křesťanství.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. K procesním žalobním námitkám uvedl, že dne 29. 5. 2012, tj. při doplňujícím pohovoru, byla žalobci poskytnuta možnost seznámit se s poklady shromážděnými ve správním řízení, přičemž žalobce prohlásil, že se k nim nechce nijak vyjádřit ani je doplnit, a ani jeho právní zástupkyně se k nim nevyjádřila a nenavrhla jejich doplnění. Co se týče žalobních námitek ohledně splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, krajský soud rozsáhle poukázal na nepřesvědčivost tvrzení žalobce způsobenou rozpory v jeho výpovědích, a to jak v jeho výpovědích u pohovorů vedených ve správním řízení, z něž vzešlo napadené rozhodnutí žalovaného, tak v jeho výpovědích učiněných v předcházejících správních řízeních, neboť nyní žalované rozhodnutí se týká v pořadí již třetí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud konstatoval, že žalobcova tvrzení svědčí o účelovosti jeho jednání a že nebyly naplněny zákonné podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, a to podle žádného z ustanovení § 12–14b zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že právní názor obsažený v napadeném rozhodnutí žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních a objektivních zpráv, vypořádal se všemi žalobcem tvrzenými potížemi a situací v zemi jeho původu; nedošlo k porušení žádného ze zákonných ustanovení namítaných v žalobě.

[4] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností. V ní namnoze zopakoval své žalobní námitky; konkrétně zdůraznil, že se cítí být uprchlíkem sur place, neboť obavy z pronásledování v zemi původu začal pociťovat poté, kdy v České republice odstoupil od své původní islámské víry a začal se cítit křesťanem. Žalovaný ani krajský soud si přitom pro svá rozhodnutí neopatřili dostatečné podklady, kupříkladu žádná ze zpráv o zemi původu pořizená žalovaným se nezabývá otázkou držení srbských cestovních dokladů v Kosovu. Stěžovatel upozornil, že bezpečnostní situace v Kosovu je stále velmi špatná a dochází k ozbrojeným střetům mezi Srby a Albánci, přičemž náboženství je vnímáno jako odlišující znak mezi muslimskými Kosovskými Albánci a křesťanskými Srby, dochází dokonce k útokům Albánců na křesťanské symboly, vypalování a rabování kostelů, ničení srbských hřbitovů. Situace v oblasti vymahatelnosti práva je v Kosovu obecně velmi špatná, stát mnohdy není schopen zajistit svým občanům ochranu před útoky zločineckých skupin. Dále pak stěžovatel, obdobně jako v žalobě, upozornil i na porušení svých procesních práv v průběhu správního řízení. Rozvedl, že ani přes výslovnou žádost nebyly jemu ani jeho právní zástupkyni poskytnuty protokoly o úkonech v průběhu správního řízení, přestože pohovory se stěžovatelem byly vedeny ve vazební věznici, tedy bez možnosti použití záznamového zařízení během pohovorů ze strany stěžovatelovy právní zástupkyně. Stěžovatel, respektive jeho právní zástupkyně přitom ani později nebyli schopni si kopie předmětných protokolů ze spisu pořídit, neboť správní spis se v Zastávce u Brna nacházel vždy jen velmi krátce a následně byl odeslán do Prahy. Z obdobných důvodů se přitom stěžovatel nemohl seznámit ani s podklady rozhodnutí před jeho vydáním – stěžovateli nebylo umožněno seznámit se s celým spisem, do Zastávky u Brna bylo zasláno toliko několik dílčích listin. Nadto v protokolu o

doplňujícím pohovoru dne 29. 5. 2012 byla stěžovateli stanovena čtrnáctidenní lhůta pro případné vyjádření se k podkladům rozhodnutí a k jejich doplnění, ovšem žalovaný na uplynutí této lhůty posléze nečekal a ještě před tím vydal své rozhodnutí. Stěžovatel tak závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který zejména uvedl, že své správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu považuje za souladné s právními předpisy. Upozornil na shodu mezi kasačními a žalobními námitkami, a proto odkázal na své vyjádření k žalobě, jakož i na správní spis a zopakoval, že si pro posouzení stěžovatelovy žádosti obstaral relevantní a dostatečné podklady a stěžovateli i jeho právní zástupkyni umožnil se s danými podklady v souladu se zákonem seznámit. Podle žalovaného byl stěžovateli ve správním řízení dán dostatečný prostor uvést všechny důvody, pro které žádal o mezinárodní ochranu. Konečně žalovaný upozornil i na skutečnost, že v nynějším případě se jedná o v pořadí již třetí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, a na rozpory mezi stěžovatelovými tvrzeními ve všech třech žádostech.

[6] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jak vyplývá ze správního spisu, soudního spisu i z jeho úřední činnosti, v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný posuzoval v pořadí již třetí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé stěžovatel požádal o azyl v České republice již v roce 2005, kdy svou žádost odůvodnil svým členstvím v politické straně LDK ve vlasti a tímto podníceným vyhrožováním zabitím jeho osobě. Rozhodnutím žalovaného mu tehdy azyl nebyl udělen a nebyla vyslovena ani překážka vycestování. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2005 byl stěžovatel uznán vinným z trestného činu krádeže, poškození cizí věci, neoprávněného držení platební karty a padělání a pozměňování veřejné listiny a byl mu udělen trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let. V roce 2008 stěžovatel přicestoval do České republiky znovu a opětovně zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost podruhé odůvodnil jednak hrozcím nebezpečím ve vlasti ze strany soukromých osob, s nimiž měl dříve problémy jeho otec, který byl obviňován ze spolupráce se Srby, a jednak uzavřením manželství s občankou České republiky, s níž rovněž čekal dítě. Ani v tomto druhém řízení však stěžovateli nebyla žalovaným mezinárodní ochrana udělena, přičemž stěžovatelova žaloba proti tomuto správnímu rozhodnutí byla Krajským soudem v Brně zamítnuta, stejně jako následná stěžovatelova kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57). Svou třetí žádost o mezinárodní ochranu v České republice, o níž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím v nynější věci, pak stěžovatel podal dne 22. 2. 2012.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro podání kasační stížnosti dle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou přijatelnosti podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. například usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétní věci může jednat především tehdy, (a) pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a navíc nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že byť se nejedná o zákonnou náležitost kasační stížnosti, je ve stěžovatelově zájmu uvést, z jakého důvodu či z jakých důvodů považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. V nyní posuzované věci se však stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti vůbec nevyjádřil.

[9] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.; přitom dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti, stejně jako i v žalobě, uvádí dva okruhy námitek. První z nich se týkal v zásadě věcného posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť stěžovatel se na rozdíl od žalovaného i krajského soudu domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a že naopak žalovaný ani krajský soud se jeho případem nezabývali dostatečně. Druhý okruh stížnostních námitek pak směřuje ke spatřovaným procesním pochybením žalovaného v průběhu správního řízení, které ostatně též měly za následek nedostatečná skutková zjištění v případě. Konkrétně stěžovatel vytýká žalovanému, že neměl možnost seznámit se s protokoly o jednotlivých úkonech řízení, jakož ani se správním spisem, tedy s podklady rozhodnutí, nadto rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ještě před uplynutím lhůty stanovené stěžovateli k případnému vyjádření se k pokladům rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud k uvedeným procesním výtkám stěžovatele předně podotýká, že v azylovém řízení existuje částečně speciální právní úprava nahlížení do spisu ve vztahu k obecné úpravě dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť podle § 23a zákona o azylu ministerstvo nepořizuje kopie spisu ani jeho části. Jak již ovšem Nejvyšší správní soud dříve konstatoval, toto ustanovení neznamená, že by účastník řízení „neměl právo učinit si kopii ze spisu sám vlastními prostředky na své náklady“ (rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 3/2008 - 64, publ. pod č. 1611/2008 Sb. NSS). Uvedené právo stěžovatele však v řízení před žalovaným nebylo nijak porušeno. Žalovaný sám stěžovateli nemohl poskytnout kopie protokolů či jiných listin ze správního spisu, nicméně stěžovateli, respektive jeho právní zástupkyni nebylo bráněno, aby si kopie ze

spisu učinili sami – stěžovatel sice namítal, že spis mu (jeho právní zástupkyni) po většinu času nebyl dostupný, neboť se nacházel v Praze, Nejvyšší správní soud však nevidí důvodu, proč by stěžovatelova právní zástupkyně, sídlící v Brně, nemohla za účelem nahlédnutí do spisu a pořízení si kopií z něj cestovat do Prahy.

[12] Co se týče stěžovatelova práva seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, ani toto právo žalovaný neporušil. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem uvedeného ustanovení (a obdobného ustanovení § 33 odst. 2 starého správního řádu [zákon č. 71/1967]) „poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení,“ a „možnost vznést výhrady k podkladům“ shromážděným správním orgánem pro jeho rozhodnutí; naplnění daného ustanovení je tak posuzováno právě s ohledem na jeho zmíněný smysl, nikoliv formalisticky (viz rozsudky ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 - 63, publ. pod č. 186/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, publ. pod č. 958/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tak připomíná, že stěžovateli byly při doplňujícím pohovoru dne 29. 5. 2012 předloženy informace a dokumenty shromážděné žalovaným coby poklady rozhodnutí (byť bez samotných výpovědí jmenovaného a vyjádření jeho právní zástupkyně, s nimiž ale stěžovatel byl seznámen z povahy věci), stěžovatel i se svou právní zástupkyní s nimi byl seznámen, načež uvedl, že se k nim nechce vyjadřovat. Pokud se ovšem stěžovatel chtěl seznámit s celým správním spisem žalovaného, pak je třeba upozornit, že v tom mu, respektive jeho právní zástupkyni nebylo bráněno (byť se spis nacházel v Praze), jak bylo blíže uvedeno shora. Pojem „podklady rozhodnutí“ ovšem není totožný s pojmem „správní spis“ – jak upozorňuje i odborná literatura, „*ne cokoliv, tzn. jakýkoliv dokument, který je ve spise, musí být podkladem rozhodnutí, k němuž má účastník právo se vyjádřit*“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha : RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 404). Je tak třeba uzavřít, že stěžovatelovo právo na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí v řízení před žalovaným nebylo porušeno. Nejvyšší správní soud sice uznává, že žalovaný – zejména s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů, včetně zásady vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) – mohl postupovat i tak, že by stěžovateli kupříkladu při doplňujícím pohovoru umožnil seznámit se s celým správním spisem, nicméně opačný postup žalovaného, který stěžovateli předložil toliko vlastní podklady rozhodnutí, nelze hodnotit jako nezákonný, respektive mající vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

[13] Pokud pak stěžovatel namítal porušení svých práv předčasným vydáním rozhodnutí žalovaného, jelikož rozhodnutí bylo vydáno v poslední den lhůty pro vyjádření se stěžovatele k podkladům rozhodnutí, ani této stížnostní námitce nemůže Nejvyšší správní soud, v souladu se svou shora citovanou judikaturou, přisvědčit. Stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť toto právo realizoval právě v poslední den lhůty určené k jeho realizaci, tj. dne 12. 6. 2012, kdy prostřednictvím své právní zástupkyně žalovanému elektronicky zaslal své vyjádření k věci a podkladům rozhodnutí. Toto vyjádření, včetně přiložených dokumentů, bylo následně žalovaným vzato v úvahu, jak vyplývá z napadeného správního rozhodnutí (s. 6 a 7). Vzhledem k této skutečnosti i k tomu, že žalovaný mohl logicky předpokládat, že stěžovatel se daného dne již dále k věci vyjadřovat nebude, nebyla stěžovatelova procesní práva nijak zkrácena ani

v tomto ohledu. Lze tak shrnout, že ani krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení, pokud dospěl k závěru o neporušení stěžovatelových procesních práv v řízení před žalovaným.

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti z pohledu námitek týkajících se věcného posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu; ovšem ani tyto nezakládají důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatel zdůrazňuje, že by mu mezinárodní ochrana měla být udělena zejména s ohledem na jeho náboženskou konverzi ke křesťanství (katolickému), neboť v Kosovu dochází k útokům na křesťanské památky i osoby vyznávající křesťanství, což jsou Srbové, přičemž právě náboženství je vnímáno jako odlišující znak mezi Kosovskými Albánci a Srby. Stěžovatel sám je sice albánské národnosti, ovšem v České republice začal vyznávat křesťanství a je držitelem srbského pasu. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že tímto i dalšími tvrzeními stěžovatele se pečlivě zabýval již žalovaný ve správním řízení a jeho opodstatněnost posuzoval na podkladě dostačujících objektivních informací o situaci v Kosovu pocházejících z věrohodných zdrojů. Rozhodnutí žalovaného pak bylo vyhodnoceno jako zákonné i krajským soudem, který dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně relevantních a objektivních zpráv a svůj právní názor podložil řádně zjištěným skutkovým stavem. Nejvyšší správní soud podotýká, že váha stěžovatelových tvrzení byla obecně snížena jejich nevěrohodností, jež plynula z rozporů mezi jednotlivými výpověďmi žalobce; přitom nevěrohodnost tvrzení obecně vylučuje udělení azylu podle § 12 zákona a o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105). Stěžovatel si žádost o mezinárodní ochranu (azyl) v ČR podal celkem třikrát, pokaždé s jiným odůvodněním, ba dokonce při uvádění vzájemně protichůdných informací, jak bylo rozsáhle popsáno v rozhodnutí žalovaného i v rozsudku krajského soudu. Nadto nyní (tj. napotřetí) stěžovatel odkazoval zejména na svůj obrat na křesťanskou víru (k němuž mělo dojít po narození dcery v roce 2009), ovšem v průběhu pohovorů vedených ve správním řízení se ukázalo, že stěžovatel nemá ani elementární povědomí o základech katolické víry (např. kdo byli první dva lidé stvoření Bohem či jak zemřel Ježíš), což samo o sobě činí jeho klíčové azylové tvrzení nevěrohodným (srov. rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publ. pod č. 903/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud pak podotýká, že ani případný stěžovatelův příklon ke katolicismu by z něj nečinil uprchlíka *sur place*, a to při zohlednění informací o zemi původu, podle nichž náboženství v kosovské společnosti nehraje tak významnou roli, v Kosovu nedochází k nábožensky motivovanému pronásledování ani diskriminaci, v právu i v praxi je respektována svoboda vyznání. Konflikty v zemi mají spíše původ národnostní, nadto Srbové většinově nejsou katolickými, ale pravoslavnými křesťany.

[15] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný přesvědčivě vyvrátil rovněž stěžovatelovy tvrzené obavy plynoucí z jeho držení srbského pasu, a to dokonce na podkladě zpráv předložených stěžovatelem, z nichž je patrné, že zhruba polovina albánských obyvatel Kosova, včetně úředníků a poslanců, drží biometrické doklady Srbska, tudíž je nepravděpodobné, že by právě stěžovateli hrozilo nebezpečí z tohoto důvodu. Konečně žalovaný upozornil také na skutečnost, že o bezpečnostní situaci v zemi se starají také policejné-justiční mise Evropské unie Eulex a mise OSN UNMIK. Celkově tak žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nenaplnuje zákonné podmínky pro udělení ani některé z forem azylu, ani některé z forem doplňkové ochrany; svůj závěr přitom

v souladu s judikaturou zdejšího soudu (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009) podložil dostatečnými relevantními, věrohodnými, objektivními, aktuálními a transparentními informacemi o zemi původu stěžovatele a odůvodnil jej přesvědčivým a pečlivým způsobem. Krajský soud jeho závěr potvrdil.

[16] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daného § 104a s. ř. s. tudíž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Postup v řízení i samo rozhodnutí jak krajského soudu, tak žalovaného Nejvyšší správní soud shledává zcela souladnými s předpisy zákonnými i ústavními. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková  
předsedkyně senátu